

Tiem og Halvtredstindstyvende Møde.

Torsdagen den 7de Januar Kl. 1.

Forhandlingsprotocollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Den første Sag, der efter Dagsordenen skal foretages, er:

Forste Behandling af „Forflag til Lov om Krumslutningsstraffens Affkæffelse og Indførelsen af staaende Arrest i Hæren.“

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2337—38.)

Føremænd: Hvis nærværende Lovudkast havde indskrænket sig til at foreslaae Krumslutningsstraffens Affkæffelse, vilde jeg have hilst det med Glæde, og hvis det kunde lykkes paa et senere Trin af Sagens Behandling her i Thinget at faae gennemført, hvad der blev foreslaaet, men ikke vedtaget, paa et andet Sted, nemlig at faae Lovudkastet indskrænket til de to første Ord af første Paragraph, skulde jeg stemme for dets Ophævelse til Lov, men ellers er det mig ikke muligt. De Grunde, som have ledet mig til denne Betragtning, kan jeg sammensatte i faa og korte Træk. Man har sagt, at Krumslutningsstraffen er vanærende, eller i alt Fald ydmygende for Selvfølelsen, og at man derfor ikke kan bibeholde den. Man har Ret deri, og selve Lovudkastets Motiver indrømme det, skjøndt i meget spagfærdige Udtryk, og det er derved givet, at denne Straffemaade, som den nu bestaaer, strider imod Alanden i vor nuværende Hærordning og følgelig ikke kan bibeholdes. Men Lovudkastet indskrænker sig ikke til at foreslaae denne Strafs Ophævelse; det foreslaaer tillige at afløse den med en anden, og derved bliver det efter min Mening Hovedspørgsmaalet for os, hvad det er, den vil blive afløst med. Derom har der nu yttret sig adskillige Meninger. Der er i det andet Thing af visse Talere fremkommet næsten ligesaa rosende Ytringer om det, som her er foreslaaet indført istedetfor Krumslutningsstraffen, som der af Andre

er anført nedsettende Udtryk med Hensyn til denne. Man har sagt, at det var en mildere, humanere Straf, at det var en Forandring til det Bedre, ja, den høitærede Krigsminister har endogaa sagt, at alle Folk, som af Erfaring havde lært den her foreslaaede Straf at kjende, og blandt hvilke der var Mænd, der nærede den allervarmeste Følelse for den Straffedes Selvfølelse som for hans Sundhed, havde anbefalet den. Man skulde næsten troe, at der var Tale om et prøvet Middel til at styrke Selvfølelsen og Sundheden i Hæren. Sundhedshensynet skal jeg ikke nærmere opholde mig ved, skjøndt man ikke kan lade ude af Betragtning, at den Slags Straffe kunne have den meest forskjellige Virkning paa de forskjellige Menneſter; at en saadan Straf mange Gange kan været dobbelt saa haard for den Svage som for den Stærke og allerede af den Grund vil være ubillig og uretfærdig; men Hovedhensynet er dog, om den er ydmygende for Selvfølelsen, om den er vanærende eller ikke, og min Mening er, at den her foreslaaede Straf er ikke mindre vanærende end den, som man agter at affkæffe. Ganske vist kjender jeg ikke det nye Marterredskab, som man vil indeslutte dem i, som have forset sig, men jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at selv den Omstændighed, som kan siges og er bleven sagt at være en formildende Omstændighed derved, nemlig at det skeer i et indelukket Rum, jo ikke i alle Tilfælde vil være tilstede, og selve Lovudkastet indrømmer, at det ogsaa kan skee offentlig, og at det er skeet offentlig, og at Straffen i Reglen — der, hvor den oftest vil blive bragt i Anvendelse, nemlig ved Veirsamlinger og i Felten — vil blive anvendt offentlig, ligesom jeg selv har seet den blive anvendt saaledes i forrige Krig, hvor man bandt Synderen til et Boghjul, en Mast, et Træ eller en Væg; men en saadan Straf er efter min Mening en Straf for Dyr og Trælle, men ikke for fritaaene Mænd, og det er dog saadanne, vi her have med at gjøre. Ganske vist vil det jo til alle Tider være Tilfældet, at der i Hæren vil findes Folk med